

Žalm 80; 1 Korintským 1,3-9, **Evangelium podle Marka 13,33-37**

Mějte se na pozoru, bděte, neboť nevíte, kdy ten čas přijde. Jako člověk, který je na cestách: než opustil svůj dům, dal každému služebníku odpovědnost za jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, neboť nevíte, kdy pán domu přijde, zda večer, či o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno; aby vás nenalezl spící, až znenadání přijde. Co vám říkám, říkám všem: **Bděte!**

Dávejte si pozor, neusněte.

Zdá se mi, že letos nepotřebujeme advent jako pozvánku k tomu, abychom se měli na pozoru.

Dáváme pozor, nejsme teď zrovna spokojeností ukolébáná společnost.

Pozornost k času máme rozjitřenou.

Pozval bych vás rád víc k té větě evangelia:

Nevíte, kdy ten čas přijde.

Nevíte. Nevíme. Nevíš. Nevím.

Jak se vám s tímhle žije? Jakou dávku nevědění ještě snesete?

Možná jste vycvičení životními zkušenostmi, kdy vám došlo, co všechno nemůžete předem vědět.

Možná vás posiluje, že nejste sami, kdo neví. Docela jistě jsme v tom spolu.

Možná vás uklidňuje, že dosud nezapadl (a si nikdy nezapadne) Sokratův výrok „Vím, že nic nevím.“

Za sebe musím přiznat, že můj pohár slova „Nevíme“ už dost přetéká.

Potřeboval bych vědět, jak budeme slavit svátky, k čemu je možné pozvat.

Potřeboval bych vědět, kdy si společně pořádně zazpíváme bez hadrů na puse.

Potřeboval bych vědět ...

Jaké Nevím je pro vás už jen těžko únosné? A potřebujete o něm vůbec mluvit...?

Kdybychom se podívali na Nevím do bible, ... byla by to dlouhá procházka mnoha knihami, potkali bychom se na ní docela důkladně s Jobem (Nevím, co odpovědět.), s učedníky (Pane, nevíme, kam jdeš.), s Marií Magdalskou (Nevím, kam ho uložili.), s apoštolem Pavlem (Nevíme jak a za co se modlit.)
Potkáme se s těmi, kdo potřebovali mluvit o tom, co neví. Vysloví to naplno ve smutku, s obavou, s podivem i svobodně. Potkali bychom se i s těmi, kdo - jako třeba Kazatel - pomáhají druhým, uvědomit si jejich Nevíš. (Nevíš, zda se zdaří to či ono, či zda obojí je stejně dobré. Nevíš, co se na zemi stane.)

A došli bychom sem - ke Kristu.

Kristus říká: Nevíte.

A od něj to nikdy není a nebude výtky ani pohrdání ani odmítnutí. Ani to nevnímám jako hodnocení.

Věřím, že jeho slovo vždy působí osvobození, upevnění, ukotvení, pozvání.

Dokonce i z kříže, když zazní jeho modlitba: Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.

K čemu nás zve Kristovo Nevíte?

Jak nás kotví, upevňuje, osvobozuje, otevírá?

Zve - k docela novému typu pozornosti. (zkoušete ji sami domyslet)

Upevňuje - v sebepoznání. (zkuste přijmout jako pomoc)

Osvobozuje - z ospalosti, nadutosti, bohorovnosti, netrpělivosti. (zkuste vykročit)

Otevírá - pro Boží čas. (zkuste si nechat otevřít pro Advent)

Pojďte ještě nevědět... o tom čase, kdy... se vás dotkne Boží blízkost opravdu.

Pojďte nevědět... o tom čase, kdy... se před vámi po všelijakém váhání znovu otevře výhled na vaši životní cestu.

Pojďte nevědět... o tom čase, kdy... znovu pocítíte, že to, co děláte pro druhé, je opravdu ono.

Pojďte nevědět... o tom čase, kdy ... znovu vnímáte přítomnost, ... kdy uzdravení, ... kdy odpuštění.

Pojďte ještě chvilku nevědět... o tom čase, kdy ... po dlouhém odloučení znovu tvoříte společenství.

A zároveň pojd'te dělat, co můžete, abyste tento čas – Boží čas – kairos – nepropásli.

Můžete se kvůli tomu ztišit.

Můžete se nechat vzbudit (třeba o půlnoci, třeba ráno, třeba v poledne, třeba večer).

Můžete bdít.

Můžete naslouchat, ... vnímat chvíle nového vzkříšení smyslu života a chytit v nich pak druhý dech.

Můžete vyhlížet setkání v duchu Kristově.